

[Krag.]

§ 1 i Lovforslaget er i og for sig simpel nok. Jeg forstaaer den saaledes, at for hver Kommune skal Nettoudbyttet opgøres efter den københavnske — jeg maa nok bruge Udtrykket i Sammenligning med Loven af 1910 — forstærkede Skatte-lovgivning, saaledes at der fremkommer en Opgørelse af Opholdskommunens Skattebeløb og Erhvervskattebeløbet, som jeg i øvrigt fuldt ud billiger ved Ordningens Gennemførelse ophæves, og som ikke ved Opgørelsen mellem Frederiksberg og Gentofte skal medregnes. Ligesaaen skal man opgøre Nettoudbyttet pr. Indbygger af Selskabsskatten og de forskellige kommunale Ejendomsskatter, og saa bestaar Udligningen i, at det samlede Udbytte af disse Skatter pr. Indbygger i hver af Kommunerne efter Udligningen bliver lig det tilsvarende Udbytte pr. Indbygger i begge Kommuner tilsammen, saaledes at Opgørelsen, som nævnt af det ærede Medlem Hr. S. Munk, og som det ogsaa fremgaar af Lovforslagets Bemærkninger, skal finde Sted mellem København og Frederiksberg for sig; og derefter mellem København og Gentofte for sig efter for saa vidt fælles Regler.

Der er slet ikke for mig nogen som helst Grund til her at komme ind paa Enkeltheder. Dog synes det mig, at de Grunde, som er fremført for Gentofte-Kravet om en Lettelse i Tilsvarelsbeløbet, er vægtige, saa at de ikke kan afvises. Jeg finder det derfor naturligt, at man har stillet Forslag om en saadan Lettelse; den er fastslaaet til fra 22 til 15 pCt. af Tilsvarelsbeløbet i en 10-aarig Periode. Det ærede Medlem Hr. S. Munk mener, det er væsentlig for meget. Dette Spørgsmaal kan vi eventuelt undersøge i det kommende Udvalg. Men saa kommer det mystiske, for saa skal Rateskalaens Grundbeløb forhøjes eller nedsættes, og til denne Forhøjelse eller Nedsættelse har man opfundet to nye skattetekniske Begreber, noget, man kalder et Udgiftstal, og noget, man kalder et Skattetal.

Jeg forstaaer godt, naturligvis, hvorledes man kommer dertil, og ogsaa, hvorfor man har valgt disse Betegnelser for disse to Tal. Det første skal være Udtryk for Kommunernes Behov, og det andet skal være Udtryk for deres samlede Bæreevne, saaledes at for hver Krone Udgiftstallet pr. Indbygger er over 100, skal Grundbeløbet, som skal tilsvares, forhøjes med 1 pCt., og paa samme Maade for hver Krone Skattetallet er under 100, skal ogsaa Grund-

beløbet forhøjes med 1 pCt., og omvendt, hvis Bevægelserne ligger i modsat Retning. Det forstaaer jeg nok, men jeg maa oprigtigt talt sige, at jeg har ikke gennem det Materiale, der har foreligget, kunnet erhverve mig en fuldstændig klar Forstaaelse af den rationelle Begrundelse for Opstillingen af disse Tal og den Maade, hvorpaa de bringes til Anvendelse, og dette maa derfor efter min Mening henvises til en nærmere Prøvelse i Udvalget.

Jeg skal ikke i øvrigt komme ind paa Enkeltheder, heller ikke hvad angaar det Afsnit 4, som det ærede Medlem Hr. S. Munk udførligt omtalte, om det tekniske Samarbejde mellem Kommunerne. Jeg ser godt, at det i mange Henseender kan være saare betydningsfuldt; baade med Hensyn til Forsyningen til de tre Kommuners Befolkning fra de kommunale Værker, med Hensyn til Byplanproblemer, med Hensyn til Trafikproblemer og meget andet kan en saadan Samvirken være fornøden, og derfor er det ogsaa nødvendigt at have en Slags Domstol, som i givet Tilfælde kan udligne Uoverensstemmelser, der maatte findes mellem de tre Kommuner med Hensyn til deres Anpart i Udgifterne ved et saadant teknisk Samarbejde eller deres Opfattelse med Hensyn til Tilrettelæggelsen af dette. Men jeg tror rigtignok, at skal en saadan Voldgiftsret nedsættes for hver enkelt Uoverensstemmelse, der kan fremkomme, vil det ikke sjældent forekomme, at saadanne Foranstaltninger skal træffes, og det er et meget stort Spørgsmaal, om det er en praktisk Vej, der her er paapeget.

Det viser sig, at hvis en Ordning som den foreslaaede havde været gældende for 1934—35, vilde der være tilgaaet Københavns Kommune et Beløb fra de to andre Kommuner paa i alt 7,3 Mill. Kr. — 4,4 Millioner fra Frederiksberg og 2,9 Millioner fra Gentofte. Derved vilde Københavns Kommune paa Forhaand have sikret sig; saa nogenlunde i hvert Fald, Dækning for den Byrde, som den vil faa ved Gennemførelsen af den almindelige kommunale Udligningslovgivning, som den højtærede Minister har stillet Forslag om. Og hvor stærkt dette Spørgsmaal paavirkedes af den almindelige Udligningslovgivning, fremgaar deraf, at naar en Ordning som den, der er foreslaaet af den højtærede Minister for samtlige Kommuner her i Landet, gennemføres, vil Tilskudsbeløbet fra Frederiksberg og Gentofte til København svinde fra 7,3 Mill. Kr. til 4,7 Mill. Kr. Men dette sidste Tal maa naturligvis ses i Belysning af hele den Opgørelse af Overflytningen